

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LIII (47)

Štev. (Nº) 7

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

10 de marzo - 10. marca 1994

JOŽE HORN

Slovenija — zemlja mučencev

Slovenija je danes v svetu dokaj dosti poznana in priznana. Po njenih naravnih lepota, po njeni politični, gospodarski in kulturni pripadnosti zapadnemu svetu, pa tudi po nedolžnih žrtvah tisočih človeških življenj, ki jih je podarila na oltar domovine v drugi svetovni vojni.

Vso to resničnost vsak dan bolj spoznavajo tudi in pred vsem naši mladi, doma in tisti, ki v vedno večjem številu potujejo na obisk domovine svojih prednikov. Slovenija je naša duhovna domovina. Vsi imamo tam naš začetek, vsi imamo tam del našega srca in naše duše, začetek naše kulture in ne nazadnje tudi naše verske vzgoje in krščanskega življenja.

Prav je in spodobi se, da se vsakdo izmed nas na svoj način vrača v tisti košček posebne lepote, ki nam jo je sam Bog podaril, da bi prijetno živeli in preživeli „čas izgnanstva“, nekateri z osebnim obiskom, drugi pa samo v svojih spominih in v dobrih željah, da bi Bog ohranil naše ljudi za vse večne čase.

Vsa spoznanja in odkritja zgodovinske lepote Slovenije, njene kulture, zvestobe krščanstvu in današnjega prerojenja nas vse izredno bogati in razveseli. Svetovno priznanje njene svobode in neodvisnosti, gospodarski razvoj, ki se, hvala Bogu, kljub težavam obnavlja, in še in še...

Vse to nam je v ponos, v osebno in skupno srečo in v korist vsem dobro mislečim, ki gledajo v celotnem človeštvu res eno samo družino.

Nikdar pa ne smemo pozabiti, da je poleg vsega že omenjenega in ne šele nazadnje, Slovenija danes predvsem — zemlja mučencev. Krščanskih mučencev. Zemlja, ki je prepojena s krvjo slovenskih življenj, ki so hoteli ostati zvesti Bogu in svojemu

narodu do zadnjega svojega diha. In prav in samo zato jim je bilo nasilno vzeto in uničeno zemsko življenje.

Slovenija — zemlja mučencev. In zato — sveta zemlja. Na prav poseben način z žrtvijo mučeniških življenj Bogu posvečena. Velika je bila cena krvi, zato je tudi veliko njeno bogastvo. Ne morda v materialnih dobrinah, prav gotovo pa v božjih očeh.

Slovenija je po številu svojih mučencev svetovni velikan. Morda jih imajo drugi narodi še več. Pa so tudi milijonsko večji in močnejši.

Slovenija — zemlja mučeniške krvi. Komurkoli izmed nas še kdaj srce po slovenske bije, bi mu ta resnica morala vedno biti v ponos in nikdar pozabljena. Kdor pa ima tako srečo, da more Slovenijo osebno obiskati, naj mu ta obisk pomeni duhovno obnovo v zavesti, da stoji na sveti zemlji, kakor takrat Mojzes v božji pričujočnosti.

Obisk Slovenije naj bi vsakogar duhovno obogatil in prenovil, kakor to stori obisk svetih krajev Palestine, Jeruzalema, Betlehema in vse Svete dežele.

Slovenija je lepa in velika po svojem naravnem in človeškem bogastvu. Več kot to pa je njena vrednost pred Bogom in narodom v njenih mučencih, ki jo poveljujejo na vsakem koraku.

Sveta je zemlja, na kateri stojiš. In taka je slovenska zemlja. Sveto pa je tudi vse to, kar nam ta zemlja rodi.

Kakšno spoštovanje smo dolžni vsem, ki so slovensko zemljo obogatili s svojim mučeništvom, kakor tudi vsem, kar nas s Slovenijo povežejo in nanjo spominja — jezik, kultura in vera.

Zavedajmo se tega in ljubimo Slovenijo predvsem zato, ker je zemlja mučencev.

O Bog, ohrani Slovenijo!

Rahljanje koalicije

Po združevanju levih sil, ki sebe imenujejo sredinske — kar pa gotovo niso — se je političen položaj v Sloveniji spremenil. Kot se že nekaj časa opaža, so dvignili glave prejšnji komunistični veljaki, ki so se po „sestopu“ razdelili med razne bolj leve stranke, sedaj pa so — kot kaže — spoznali, da je čas za novo ofenzivo.

Ta se kaže v raznih primerih: hujši napadi na domobranca, ki jih spet zmerjajo s starimi izrazi, očitajo „prisego Hitlerju“ in podobno; predsednik države je naperil vse sile v obrambnega ministra in ga skuša onemogočiti na vseh področjih; ko je bil Kučan na obisku v Izraelu, so slovenski časopisi pisali, da je on predstavnik slovenskih protifašističnih sil v nasprotju s Peterletom in Janšo; notranji minister Bizjak, član SKD, ima veliko težav s policisti, tajne policije pa itak nima v svojem resorju; nastale so precejšnje gonje proti gradnji novih cest, češ da uničujejo dobro zemljo (to spada v resor ministra člana SKD), o Peterletu govorijo (predvsem Rupel), da ne obvlada zunanje politike in je premalo trd do Hrvatov.

Med pogovori o združitvi levih sil so se že delili stolčki, pisalo je že, da bo Drnovšek ponudil Janši ministrstvo za delo, na njegov položaj pa bi prišel ali Bebler ali Kacin; o

Ruplu se govori, da bi prišel na zunanje ministrstvo itd. Ko je vlada predložila proračun, so mu odškrtnili v parlamentu veliko vsoto od obrambnega proračuna in sicer skupaj Združena lista in liberalni demokrati, oboji v vladni koaliciji. Ko je Janša protestiral, mu je Drnovšek odvrnil, „naj stranka, ki ni zadovoljna, izstopi iz koalicije“.

Vprašanje je, kaj bo storila SKD. Njena povezava s socialdemokrati (Janšo) je precej trdna in nekajkrat so že volili skupaj z SLS (ki pa pristajajo le na skupno sodelovanje, ne pa na združitev). Na vsak način bomo videli, kaj bo po združitvenem kongresu leve v soboto, 12. marca na Bledu.

Ne ve se še, kakšno bo ime nove stranke, a Peterle in Janša govorita o njej kot „nova SZDL“ (namreč Socialisti, Zeleni, Demokrati in Liberalci) s spominskim prizvokom na Socialistično zvezo delovnega ljudstva kot komunistično izpostavo.

Minister Janša je obtožil pripadnike stare tajne policije — UDBE, da zdaj kot pripadniki privatnih detektivskih agencij opravljajo iste posle kot prej, seveda brez kontrole parlamenta ali vlade.

Pregled dogodkov v Sloveniji

Svet zveze NATO je v začetku marca sprejel odločitev o vključitvi Slovenije k Projektu Partnerstvo za mir, ker izpolnjuje vsa načela za sodelovanje. Slovenija se uvršča v Partnerstvo za mir kot prva država izven skupine držav nekdanjega Varšavskega sporazuma in Finsko kot opazovalko. „S sprejemom v Partnerstvo za mir je Slovenija dosegla pomemben korak na poti vključevanja in približevanja zahodnoevropskim integracijam tudi na področju varnosti,“ je zapisalo slovensko zunanje ministrstvo ob odločitvi sveta zveze NATO.

Slovenski smučarji so na Olimpijskih igrah v Lillehammerju na Norveškem osvojili tri bronaste medalje, prve v samostojni Sloveniji, v ženskem slalomu, ženski alpski kombinaciji in moškem slalomu. Zmagoslavje Katje Koren, Alenke Dovžan in Jureta Koširja je doseglo vrhunec ob prihodu slovenske olimpijske ekipe v Ljubljano, kjer jih je pred mestno hišo pričakalo nad 10.000 športnih navdušencev, ki so želeli pozdraviti „heroje“. Podobno veselje so smučarji doživeli v svojih krajih, Mojstrani in Mariboru.

Na mariborskem tožilstvu se je v torek, 1. marca začelo sojenje štirim obtoženim v t. i. „ aferi orožja“: bivšima sodelavcema Varnostno informativne službe (VIS) Milanu Hmelaku in Silvu Komarju ter direktorju in pomočniku vodje prometnega sektorja Aerodroma Maribor Brunu Kremavcu in Tomislavu Špeharju. Obtožnica bremeni Komarja in Hmelaka kaznivnega dejanja zlorabe javnega pooblastila, ker naj ne bi obvestila carine in nadrejenih o odkritju 120 ton orožja na mariborskem letališču. Storitve podobnih kaznivih dejanj sta obtožena tudi Kremavc in Špehar. Bivša sodelavca VIS sta napovedala, da bosta v razpravi aktivno sodelovala, predlagala svoje priče in si prizadevala, da se sporne stvari razjasnijo. Kremavc in Špehar pa se tako kot na glavni obravnavi branita z molkom. Mali sodni senat je do petka 4. marca zaslišal 21 prič, prihodnji teden pa naj bi zaslišali še najmanj štiri, med njimi

tudi direktorja carinske uprave Franca Koširja.

Slovenija in Romunija sta zainteresirani za okrepljeno sodelovanje, zlasti v gospodarstvu, in za izmenjavo izkušenj pri vključevanju v evropske integracijske procese, sta ocenila zunanja ministra Slovenije in Romunije, Lojze Peterle in Teodor Melascanu, v ponedeljek, 28. februarja v Bukarešti. Minister Peterle je na uradnem obisku v Bukarešti podpisal z romunskim kolegom Melascanu sporazum o sodelovanju na področju kulture, izobraževanja in znanosti ter protokol o sodelovanju med zunanjsima ministroma. Delegaciji sta se pogovarjali tudi o pripravi za podpis drugih sporazumov, zlasti o sukcesiji in o gospodarskem sodelovanju. Prav tako naj bi državi začeli pripravljati sporazum o prosti trgovini. Zunanji minister Peterle je romunske sogovornike opozoril na možnosti, ki jih ponuja pristanišče Koper.

Slovenski predsednik Milan Kučan je v začetku tedna obiskal Izrael, kjer se je udeležil 4. poslovne konference in se sestal s predsednikom Ezerjem Weizmanom, premierom Jicakom Rabinom in zunanjim ministrom Šimonom Peresom. Predsednik Kučan je po srečanjih z najvišjimi predstavniki Izraela dejal, da ima Izrael „neposreden interes za razvijanje gospodarskega in znanstveno-tehnološkega sodelovanja s Slovenijo“. Izraelski sogovorniki so izrazili pripravljenost, da Sloveniji pomagajo v svojih stikih, formalnih in neformalnih, ki jih imajo po vsem svetu, tako pri izboljšanju gospodarskega položaja, približevanja gospodarskim integracijam, kot pri sodelovanju s finančnimi ustanovami ter pri vstopanju v politične povezave.

Slovenski minister za znanost se je v Bazovici pri Trstu udeležil odprtja sinhrona Elettra, ki je največji vir ultravijoličnega in rentgenskega žarenja na svetu.

Parlament je izvolil za ministra za okolje in prostor Pavleta Gantarja, člana LDS.

Prvi prikaz iz bogatega gradiva o življenju in delu Slovencev v Argentini

Razstava Življenje in delo Slovencev v Argentini po letu 1945, ki sta jo v Slovenskem šolskem muzeju v Ljubljani v ponedeljek, 7. marca, odprla njegov direktor dr. Andrej Vovko in avtor razstave dr. Janez Arnež, je prezentacija delčka izjemno velikega, pestrega in bogatega gradiva — dokumentacije vseh vrst, umetniških slik, knjig, brošur, časopisov in gramofonskih plošč — ki je v zadnjih letih prispelo v Slovenijo, je ob otvoritvi poudaril dr. Arnež.

Razstava je nastala ob sodelovanju inštituta Studia Slovenica iz New Yorka in Izseljenskega društva Slovenija v svetu, ki

po besedah njenega predsednika Boštjana Kocmurja združuje Slovence, ki so rojeni kjerkoli po svetu in zdaj živijo v domovini.

Dr. Janez Arnež je preživel v tujini pet desetletij. Študij je začel v domovini in ga nadaljeval v Italiji, Belgiji, ZDA in Kanadi. Kasneje, do svoje dokončne vrnitve v domovino lansko leto, je živel in predaval ekonomijo v New Yorku. V Sloveniji je začel urejati gradivo o življenju in delu slovenskih izseljencev po svetu.

Dr. Arnež je v otvoritvenem nagovoru kritično ocenil tudi delo Slovenske izseljenske matice (SIM) med (argentinskimi) izseljenci.

Razpis štipendij

VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

razpisuje štipendije za Slovence zunaj Republike Slovenije in njihove potomce za študijsko leto 1994/95

Razpisane štipendije so za naslednje vrste študija:

1. Dodiplomski študij na univerzah v Sloveniji (za kandidate, ki so ob vpisu praviloma mlajši od 25 let).

2. Krajše izpopolnjevanje od treh do 12 mesecev s prednostjo na področju slovenskega jezika, etnologije, kulturne, socialne in politične geografije, muzikologije, umetnostne zgodovine in zgodovine za diplomante višjih oz. visokih šol.

3. Celoletna šola slovenskega jezika za tujce.

Na kandidatovo željo mu lahko zagotovimo bivanje v študentskem domu.

Štipendije so namenjene študentom slovenskega porekla, ki so pripravljeni po povratku v državo, kjer živijo, aktivno sodelovati pri ohranjanju slovenskega jezika in širše kulturne dediščine, sodelovati pri vzpostavljanju vsestranskih stikov z Republiko Slovenijo, predvsem v krajih z večjim številom slovenskih ljudi in njihovih potomcev.

Vse prijave morajo obsegati:

- lastnoročno napisano prošnjo z utemeljitvijo (namen študija i. p.), življenjepisa (z opisom dosedanjega šolanja in dela v slovenskih organizacijah in ustanovah).

- rojstni list (fotokopijo),

- priporočilo slovenskega društva, v katerega je včlanjen kandidat ali njegovi starši in ostala ev. priporočila.

Samo za študij pod točko 1. poleg tega še: fotokopijo spričevala zaključnega izpita (matura) in razredna spričevala srednje šole z navedbo vseh predmetov.

Samo za študij pod točko 2. še: fotokopijo diplome višje ali visoke šole.

OPOMBA: Kandidate, ki se želijo v študentskem letu 1994/95 vpisati na redni dodiplomski študij (pod tč. 1) moramo opozoriti na naslednje:

1. Do 30. marca 1994 se morajo prijaviti z obrazcem „Prijava za vpis v začetni letnik visokošolskih zavodov v Republiki Sloveniji“ (obrazec DZS 1, 71), ki ga dobijo v vseh knjigarnah. V času od 28. februarja do 30. marca 1994 morajo poslati prijavo priporočeno z oznako „Prijava za vpis“ in sicer:

- za vpis na visokošolske zavode Univerze v Mariboru na naslov: Univerza v Mariboru, Krekova 2, 62000 Maribor

- za vpis na visokošolske zavode Univerze v Ljubljani na naslov: Center za razvoj univerze, p. p. 524, 61000 Ljubljana

Kandidat se lahko prijavi le na en visokošolski zavod. Skupaj s prijavo naj ne pošilja nobenih prilog.

2. O vpisu tujih državljanov bosta odločali univerzi. Kandidati dobijo o tem informacije v službah za mednarodno sodelovanje Univerze v Ljubljani, Kongresni trg 12 (tel. 386-61 12 54 055) in Univerze v Mariboru, Krekova 2 (tel. 386-62 212-281).

3. Kandidat mora aktivno obvladati slovenski jezik, tako da lahko sledi predavanjem. Potrdilo o opravljenem izpitu izda Center za slovenščino kot drugi jezik na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

4. Kandidat mora, če visokošolski zavod to zahteva, opravljati sprejemni izpit.

Prošnjo in navedene dokumente pošljite do 30. junija 1994 na naslov:

Ministrstvu za šolstvo in šport, Župančičeva 6, 61000 - Ljubljana

Komisija za štipendiranje Slovencev zunaj Republike Slovenije in njihovih potomcev
Telefon: 386-61-1254-208, int. 42, št. faksa: 386-61-214-820.

V imenu vlade republike Slovenije

dr. Slavko Gaber, minister za šolstvo in šport

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE - Gorica

Natečaj za izvirno skladbo na besedilo Franceta Balantiča

Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici razpisuje natečaj za izvirno skladbo na besedilo Franceta Balantiča:

kategorija A: zborovska skladba za mešani, moški ali ženski zbor

kategorija B: samospjev s spremljavo klavirja ali komorne instrumentalne skupine,

kategorija C: vokalno instrumentalno delo v obliki kantate

1. Natečaj je odprt za vse skladatelje brez omejitve. Udeleženci lahko sodelujejo z eno ali več skladbami v vsaki kategoriji. Prijavljene skladbe morajo biti še neobjavljene in neizvedene.

2. Nagrade:

kategorija A: prva nagrada	2.000.000 lir
druga nagrada	1.000.000 lir
tretja nagrada	500.000 lir

kategorija B: prva nagrada	2.000.000 lir
----------------------------	---------------

kategorija C: prva nagrada	3.000.000 lir
----------------------------	---------------

3. Prijavljene skladbe bo ocenjevala komisija, ki bo sestavljena iz priznanih strokovnjakov. Ocenjevalna komisija ima pravico, da ne podeli vseh nagrad. Vse odločitve komisije so dokončne in nepreklicne.

4. Vsa prijavljena dela morajo prispeti do 30. julija 1994 v petih izvodih (fotokopijah) na naslov:

Zveza slovenske katoliške prosvete

V. le XX Settembre 85 - 34170 Gorizia - Gorica (Italija)

Partiture naj se oddajo nepodpisane in pod geslom. To naj bo napisano na zunanjo stran priložene zapečatene ovojnice, ki naj vsebuje ime in priimek, rojstne podatke, točen naslov avtorja s telefonom oz. faksom.

5. Rezultati bodo znani najkasneje do 15. okt. 1994 in objavljeni v javnih medijih.

6. Vse pravice do prve izvedbe, objave, snemanja in izdaje nagrajenih in priporočenih skladb, pripadajo organizatorju natečaja. Skladatelji za to ne dobijo nobene odškodnine.

7. Sodelujoči na natečaju so brez izjeme dolžni sprejeti določila tega razpisa in pravil.

8. Organizator si pridržuje pravico, da iz tehničnih, organizacijskih ali umetniških razlogov spremeni ta pravila. O tem bodo sodelujoči pravočasno obveščeni.

Gorica, 28. februarja 1994.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Prve dni marca so se pojavili prvi plakati s propagandnimi napisi za ustavodajne volitve. Bil je že čas, kajti do 10. aprila, ko bomo na belo nedeljo volili, manjkajo komaj kratki štirje tedni. Pojavili so se te dni tudi „beli predpasniki“, tradicionalna uniforma argentinskih šolarjev, ki so začeli novo in zapleteno šolsko leto.

RAZPOKA V TEMELJU

Zanimivo je primerjati, s kako lahkoto se nabere denarja za volilne kampanje in s kako težavo za vzdrževanje vzgojnega sistema. Seveda, po zapisih državnega proračuna se večja odstotek fondov, ki gredo v vzgojne namene. A v praksi ob vsakem koraku naletimo na zapuščene šolske stavbe, slabo plačane učitelje in profesorje, pomanjkanje vsakdanjih potrebščin, vzgojnega materiala, itd. Čeprav Argentina v vsej latinski Ameriki zaseda zavidljivo mesto kar se vzgoje tiče, njen nivo zadnja leta nenehno pada in nekdanja slava pismenosti se že postavlja med dvoje velikih vprašanj. Svet se vrti naprej, metode se spreminjajo, a vzgoja v Argentini nenehno nazaduje. Izjema so le določene privatne vzgojne ustanove ali redke državne, kjer pravi čudeži rešujejo nivo.

Razvoj se ni začel pred kratkim; traja že dolga leta. Porast prebivalstva in gospodarsko socialna kriza počasi opravljata svoje. Učiteljski kadri so bili še do nekaj let sicer ne zavidljivi a vsaj zadovoljivi. S padcem plač se je pa počasi pričela diaspora najboljših. Preveč težko je vzdrževati družino ali resno prispevati k domačim potrebam, če plača komaj dosega dvesto pesov ali še tega ne. Slava argentinskih šol so bile učiteljice, ki so imele pravi „vzgojni poklic“, sedaj pa je za mnoge le izhod iz sile, če ne najdejo boljše službe. Tako je ostal majhen kader zmožnih in požrtvovalnih vzgojiteljev, večina pa le gleda na uro, kdaj bo konec pouka, in nima niti najmanjših vzgojnih niti tehničnih zmožnosti za poučevanje. To se precej pozna v srednjih šolah, še bolj pa v osnovnih. Problem se torej pričenja v samem temelju.

V takem stanju bi bila potrebna globoka sprememba, ki naj bi upoštevala vse odločilne činitelje, zlasti pa dejansko stanje in potrebe države. V ta namen je že Alfonsín organiziral Državni vzgojni kongres, čeprav je bil tednji namen vlade, v kateri so imeli vodilno besedo vplivni člani tedaj vsemogočne „Coordinadore“, ideološko preleviti (in „poleviti“) temelje argentinskega vzgojnega sistema. Bralci se gotovo še dobro spominjajo, da je tedaj reakcija v krogih argentinskega katolištva bila tako močna, da so prvič po dolgi desetletjih znova odločilno nastopili v javnosti in z masivno akcijo dosegli večino delegatov v ta kongres, ki je končno izzvenel človečansko in humanistično, prav nasprotno, kot je želela vlada.

Posledice so bile predvidene. Celoten postopek reforme se je zaustavil, nobenega vzgojnega zakona v kongresu sploh niso debatirali in vse je ostalo pri starem, oziroma se je po naravnem teku slabšalo. Menemova vlada je v tem smislu bila bolj pozitivna: sprejela je odločbe vzgojnega kongresa in novi zakon ohranja tisti duh. Toda kakor vse ostalo, je tudi vzgoja v menemizmu pod plaščem gospodarskih odlokov. Vsa konkretna reformna, ki jo je vlada izvedla, se omejuje na „decentralizacijo“, kar pomeni, da je centralna vlada predala vse šole provincam, da se tako reši težkega gospodarskega problema. Večina provinc pa ima še manj denarja kot država, in celoten postopek je bil tako kaotičen, da

v mnogih šolah ne vodstvo ne učiteljstvo ne ve, po kakem programu se ravnati in kakšne odloke ubogati. Preden se bo vrnil mir in red v celotni vzgojni sistem, bo preteklo precej časa. Temu je dodati nizke plače, ki povzročajo nenehne stavke, ne zadovoljstvo učiteljstva in staršev oziroma slabšo vzgojo otrok. Znova bo zamujeno leto in zamujena prilika, da sprevrže potek dogodkov na tem področju. Vse to v državi, ki si res ne more več privoščiti zamujanja priložnosti.

Tudi v mnogih drugih pogledih ni drugače. Eden teh je zadeva z ustavno spremembo. Država bi res potrebovala resno spremembo svojega temeljnega zakona. Vlado pa skrbi le to, da bi predsednik mogel znova kandidirati. In če vodstvo skrbi le, kako „zapraviti“ manj denarja v vzgoji, je rezultat logičen in poraz pričakovan. V temelju družbe se poraja vedno večja razpoka, ki ogroža celotno zgradbo. Argentina ne postaja „država na poti v razvoj“, marveč „država na poti v ne-razvoj“. Nenehno se večja propad med vzgojnim, socialnim in zlasti tehnološkim stanjem v primerjavi z razvitimi državami. Vrhunec te tragike je: tisti redki geniji, ki jih rodi družba ter se izšolajo na državne stroške, odhajajo v inozemstvo in „tujina se diči z deli njihovih rok“.

RAZPOKA V BLAGAJNI

Da se še poveča pesimizem, se je te dni razvedel rezultat zunanjetrgovske bilance za leto 1993. Država je v svojem trgovanju z inozemstvom izgubila kar 3.560 milijonov dolarjev, kar je tisoč milijonov več, kot pa je predvidevala vlada. Številka je ogromna za tukajšnje razmere. Zlasti še, če upoštevamo, da je bila še leta 1990 zunanjetrgovska bilanca pozitivna, saj je država dobila za izmenjavo 6.000 milijonov dolarjev.

Stanje je rezultat sedanjega gospodarskega načrta. Uvoz je domala prost in vlada ga včasih pospešuje, da tako zniža notranje cene in lahko družbi zagotavlja stabilizacijo. Stabilni smo res, saj v zadnjem mesecu znova ni bilo nikake podražitve (številčno in procentualno), a cena te stabilizacije je ogromna. Če je zunanjetrgovska bilanca negativna krajšo dobo, to lahko preide brez posledic. Tako močni deficit pa postajajo končno odločilni in celotno gospodarstvo trpi. Ne smemo pozabiti tudi, da je zunanji dolg Damoklejev meč, ki ne samo nenehno piše kri tukajšnje družbe, marveč nikakor ne pada, kakor nekateri mislijo. Normalizacija položaja, ki smo ga dosegli s planom Brady, nam je le podala diplomu pridne države, ki plačuje svoje obveznosti in je vredna, da se ji še naprej posoja. Znižanje dolga je bilo neznatno, nova posojila, ki jih država prejema, pa položaj še otežujejo.

Vlada se tega zaveda, a izgleda, da ne ve, kaj storiti. Gospodarsko ministrstvo sicer napoveduje, da bo deficit zunanjetrgovske bilance odpravljen leta 1998. Do tedaj je še pet dolgih let in vprašanje je, kako jih bomo prestali. Po drugi strani je to seveda le napoved, ki se bo uresničila, če bo šlo vse po predvidenem tiru. Kaj pa, če se iztiri? Ni rečeno s tem, da bo sedanjí gospodarski program propadel. Zapisati smo hoteli le dejstvo, da položaj ni tako rožnat, kot ga nenehno hoče prikazati vlada. Težave še niso odpravljene. V nekem oziru se šele pričnajo. Na to je pokazal tudi grozovit padec na borzi, ki smo mu prisostvovali pretekle tedne.

Za konec se malo ozrimo na volitve. Peronisti že praznujejo zmago, čeprav do volitev manjka še en mesec. Motijo jih le

(Nad. na 6. str.)

V gorah pod Južnim križem

Ne spomnim se več, kako sem prišel na zamisel o plezalni odpravi v Patagonijo. Mogoče so bile temu krive zgodbe drugih plezalcev, mogoče knjige, ki sem jih prebral, mogoče pa je to le moja vroča želja po pustolovščinah, iskanju in spoznavanju novega. Vem le, da je bila moja odločitev pravilna in po dveh mesecih, preživetih v Argentini, lahko zatrdim, da se še kdaj vrnem. Niso bile le gore tiste, ki so se mi vtisnile v srce, nikoli ne bom pozabil ljudi, ki so nam tukaj pomagali in na katere je vezano to potovanje in tudi uspeh, saj sem se povzpел na eno najlepših gora na svetu — Fitz Roy.

14.000 kilometrov od doma sem prišel v čisto drugačen svet. S prijateljem Vladom Frasom sva se preselila iz evropske zime v južnoameriško poletje. Prve korake na argentinskih tleh nam je pomagala storiti družina Rezelj iz Buenos Airesa, slovenski izseljenci, ki so pred 45 leti našli tukaj svoj drugi dom. Po koncu druge svetovne vojne so morali zaradi krutosti takratnega komunističnega režima zapustiti Slovenijo, ki je bila takrat v Jugoslaviji, in pričeti znova na drugem koncu sveta. V vsem tem času pa nikoli niso pozabili svoje domovine in kar je najpomembnejše, ohranili so svoj materin jezik.

Iz Buenos Airesa naju je pot vodila na skrajni jug pod fantastične granitne stolpe Državnega parka Los Glaciares. Imela sva precej velike načrte, vendar — to so bile le sanje, sanje tistih, ki še niso spoznali Patagonije. Pet tednov je bil bazni tabor Río Blanco najin drugi dom. Skupaj z ostalimi plezalci sva čakala na ugodno vreme za vzpon na goro najinih sanj, na Fitz Roy. Med tem časom sva spletla prijateljske vezi s plezalci iz vsega sveta. Španci, Severnoameričani, Nemci, Avstrijci, Grki, Avstralci, Brazilci, Čilenci, Švicarji, celo Japonci sva spoznala in pa seveda precej argentinskih plezalcev. Vsi smo bili kot ena velika družina, kar je težko doživeti kje drugje na svetu.

V teh tednih je bilo precej slabega vremena, vendar mi nikoli ni bilo dolgčas. Tako lepe pokrajine je težko najti kje drugje na svetu, okolica nudi obilo zanimivih izletov. Potikal sem se naokoli in iskal zanimive kotičke in motive za moj fotoaparatus. Fotografije, ki jih bom lahko pokazal prijateljem in znancem doma, pa so le majhen delček vsega, najlepše slike so skrite globoko v mojem srcu in jih bom razkril le najdražjim. Upam, da bo kdaj priložnost, da jih pripeljem v te kraje.

Prvi vzpon, ki sva ga opravila z Vladom, je bil bolj nabiranje izkušenj. Tovorila sva plezalno opremo na Paso Superior in

nato dalje de Brecha de los Italianos. Ko sva vstopila v Kalifornijsko smer, ki je bila najin cilj, se je vreme že skvarilo in po 200 metrih sva se obrnila in zbežala nazaj v varno zavetje baznega tabora. Tukaj je vreme lahko zelo nevarno, dokaz temu je tragedija, ki se je pripetila dan pred najinim prihodom v bazo. Takrat sta na gori zaradi slabega vremena umrla dva plezalca, Argentinec in Nemec. To se je zgodilo na začetku januarja in bilo opomin za ostale plezalce, da s Fitz Royem ni šale.

Naslednji poizkus naju je pripeljal le do Brecha de los Italianos, kjer sva preživela hladno noč brez spalnih vreč. Naslednje jutro naju je pozdravil veter in sneg, najina pot je spet vodila navzdol. Pričelo se je daljše obdobje slabega vremena, ki je bilo za vsakega plezalca posebej težka preizkušnja. Dnevi brezdelja in posedanja ob ognju v lesenih zavetiščih, ki so jih zgradili prejšnji plezalci med svojimi obiski. Nekateri so obupali in odšli, drugi smo ostali. Teme za pogovore so bile že davno obrabljene, ko se nas je Patagonija končno usmilila. In nato je sledilo deset izredno napornih dni.

Prvi dan brez dežja sva obiskala prijatelje v baznem taboru pod Cerro Torrejem, ki plezajo novo smer v južni steni. Naslednji dan pa sva že stopila čez ledenik najinemu cilju naproti. Prespala sva na Paso Superior in nato zgodaj zjutraj krenila navzgor. Bilo nas je kar precej, vsi so želeli izkoristiti dneve lepega vremena. To je bilo verjetno tudi razlog, da smo po dnevu napornega plezanja v Argentinski smeri morali bivakirati v steni. Preveč plezalcev v eni smeri ni zdravo. Preživeli smo naporno noč, brez spanja, in čakali na jutro. Jutro pa je prineslo razočaranje. Oblaki in megla so nam zakrile pogled proti vrhu, veter in mraz sta bila vse močnejša. Edina možnost je bila pot navzdol, kar je zelo težka odločitev, ko že priplezaš tako visoko. Toda ni bilo izbire, skozi veter in sneg smo se spustili proti vznožju stene.

Najin čas se je počasi iztekal, treba bo proti domu. Vlado se je odločil, da ne bo več poizkusil z vzponom na vrh. Bilo mi je

žal, vendar se sam še nisem predal. S Stephenom in Gregom, plezalcema iz Kalifornije, smo naslednji dan spet odšli navzgor. Bili smo edini v steni, ki je bila prekrita z ledom. Spet nismo imeli sreče. Po celodnevem plezanju v izredno poledeneli steni, nas je le dvesto metrov pod vrhom pozdravil orkanski veter. Nismo hoteli popustiti, vendar telo, otrplo od mraza, je hotelo drugače. Preživeli smo noč, ki jo bom pomnil dolgo. Vrvi so se nam zatika-

ta, ki jo je težko opisati z besedami. To je potrebno doživeti! In nato naju je toplo sonce božalo ves dan. Okoliški vrhovi so počasi ostajali pod nama. Daleč pod nama so ostali tudi drugi plezalci. Z Gregom sva si tokrat razdelila delo. On je plezal skalne raztezaje, jaz sem bil prvi v ledu. Pozno popoldan, ko sem priplezal za Gregom po ozki poti na polico, mi je njegov utrujen pogled pokazal navzgor. Sedaj vodstvo vrha prepušča meni. Zadnje metre do roba

Fitz Roy, 3405 metrov. Vzpon je potekal po levem, jugovzhodnem razu. Levo Poincenot.

le v razpoke, zasipaval nas je sneg in od utrujenosti smo kar stoje spali. V bazi smo popadali v spalne vreče, dve noči brez spanja sta bili preveč za nas. Za mene se je verjetno plezanje končalo. Le kdo bi si mislil, da bomo čez dva dni spet v steni.

Z Američanom sem odšel v El Chaltén. Želeli smo stopiti pod topel tuš, pojesti nekaj normalnega. Dovolj nam je bilo hrane iz baznega tabora in mrzle vode v potoku. In hoteli smo si pozdraviti ranjeno dušo. Bili smo tako blizu uspeha, pa nas je Fitz zavrnil. Stephen in Greg še imata čas, jaz pa v naslednjih dveh dneh zapuščam te kraje. Toda usoda je hotela drugače, mogoče se mi je gora hotela oddolžiti za ves moj trud. Naslednje jutro smo pogledali v nebo brez oblakov. Telo je bilo še vedno utrujeno, toda srce je hotelo navzgor. Za Stephena je bilo to preveč, tokrat sva odšla navzgor sama z Gregom. Medtem pa je Vlado pospravljaj najine stvari v bazi in se pripravljaj na najin odhod. Zame pa je bilo „sedaj ali nikoli!“

Vsi plezalci, ki so takrat hoteli v Fitz Roy, so že davno odšli navzgor. Zadnja sva odšla iz baze. Težki nahrbtniki so nama trgali še vedno utrujena ramena, noge so bile težke kot svinec. Patagonija naju je resnično utrudila, upala sva, da bo tokrat usmiljena. Na Paso Superior sva dohitela ostale plezalce. Vsi so tokrat izbrali ameriško-slovenski način vzpona. Ponoči navzgor, podnevi plezanje, naslednjo noč navzdol. Najin postanek je bil kratek, zvezde so nama kazale pot čez ledenik Piedras Blancas do stene, ki je bila v temi. Ko sva si nataknila dereze na čevlje in vzela v roke cepine, sva bila zatrdno odločena, da bova ta dan stopila na vrh.

Previsen led na začetku ledenika je bil tokrat za naju šala. Še v temi sva priplezala do Brecha de los Italianos. Ker sva poznala smer iz prejšnjih poizkusov, sva kar nadaljevala s plezanjem. Kmalu naju je pozdravilo sonce in prvi žarki so obarvali skale Fitz Roya in Poincenota rdeče. Lepo-

stene sem se boril z ravnotežjem na konicah derez, iskal oprimke v gladki in poledeneli steni ter se tresel zaradi slabega varovanja. Skozi telo mi je šinil občutek olajšanja, ko sem pogledal čez rob; do vrha je le leđeno pobočje, posuto s skalami. Najini utrujeni postavi sta se počasi bližali cilju. V mislih sem še enkrat prehodil vso dolgo pot od doma do vrha Fitz Roya. Bilo je težko, vendar lepo. Žal mi je, da ni tudi Vlado tukaj, da ni tukaj prijatelj, ki so ostali doma. Toda z Gregom sva vedela, da je z nama tudi delček njih. Ob šestih popoldan sva pogledala na drugo stran in se zagledala v ogromna prostranstva Kontinentalnega ledu. Najin trud je bil poplačan z neverjetnim razgledom. Tam daleč so Torre Paine, na drugi strani se je dvigal San Lorenzo. Tukaj pod nama je ponosno stal Cerro Torre z vsemi svojimi spremljevalci. Sončni žarki so se odbijali od ledene gobe na njegovem temenu. Kot da bi nama mežikal in govoril: „Naslednjič pa pridita k meni.“ Mogoče, mogoče, o tem bomo razmišljali kdaj v prihodnosti.

Kar sedela sva na vrhu, nisva se mogla ločiti od te lepote. Le počasi nama je prihajalo v zavest, da je najina pot navzgor končana. Naredila sva to za najine prijatelje, v najinem uspehu je tudi njihov trud. Misli so mi odplavale daleč proti domu. Sedaj je doma pozen večer in mogoče nekdo misli name. Kmalu se vidimo in potem bo hčerka Lora ponosno razlagala v vrtcu, kje je plezal njen oče.

Pozno je že bilo in čas je bil za povratek. Še enkrat sva s pogledom objela ogromna prostranstva okoli naju. Predno sem odšel z vrha, sem se sklonil in pobral nekaj kamnov. Za spomin, za prijatelje. Za nama je ostajal Fitz Roy v večerni zarji, pred očmi pa sem še vedno imel stisk roke in prijateljev objem na vrhu.

Patagonija — nekoč se bom vrnil!

Boris Strmšek
Slovenija

Vlado Fras in Boris Strmšek (desno) v baznem taboru „Río Blanco“.

MARKO NATLAČEN, ZDA

Opombe h knjigi spominov

Ciril Žebot: Neminljiva Slovenija

„Branje tega prekrasnega učenjanskega dela je kot prijeten sprehod skozi eno najbolj razburjenih dob v zgodovini našega naroda.“ Te besede Drew R. McCoya, povzete iz njegove kritične presoje knjige *The Age of Federalism* (The New York Times Book Review, 7. novembra 1993), bi se do neke mere lahko prenesle na Žebotovo knjigo *Neminljiva Slovenija*. Res je, da ta nudi sprehod skozi eno najbolj razburjenih dob slovenskega slovenskega naroda, čeprav je sprehod, katerega nudi *Neminljiva Slovenija* manj prijeten, zlasti ker je njena vsebina dokaj neredno organizirana — prav posebno kar se tiče opisa dogodkov okrog zedinjenja, kateri so raztreseni preko številnih nepovezanih strani in poglavij. Kar pa je veliko bolj važno, *Neminljiva Slovenija* ne more biti označena kot „učeniško delo“ v ključu, da ji je avtor s številnimi viri in obširnimi citati želel dati pečat verodostojnosti. Toda avtor sam skuša razjasniti ta zmotni vtis s tem, da označi knjigo kot „spomine in spoznanja“, torej zbirko osebnih doživetij in osebnih razsodb in ne kot dokončen, zgodovinsko-znanstveno utemeljen opis „razdobja sedemdesetih let od Majniške deklaracije“. Iz tega torej sledi, da ta knjiga ne more in ne sme biti gledana kot nekaj, česar avtor sam ni nameraval, namreč zbirko zgodovinsko utemeljenih dejstev.

Opombe k zanimivi in verjetno široko sprejeti knjigi, imajo en sam namen, da se veljavnost avtorjevih „spoznanj“ kritično presodi na podlagi njihovih lastnih razložitve. Drugega namena nimajo.

PRVA DOBA - DOBA ZEDINJENJA

Tu začnem z oceno avtorjevega opisa dveh zelo usodnih dogodkov za bodočnost Jugoslavije, katera avtor ožigosa kot „prevare“. Ta dogodka sta:

- „enostranska odpoved ženevskega sporazuma“ s strani vlade kraljevine Srbije; in

- „nepriiznanje dogovora“ s strani iste vlade, da mora ustava biti sprejeta „vsaj z dvotretjinsko večino“.

Kot bomo videli, avtorjevo „spoznanje“, da sta se ti dve prevari dogodili, ni dokazano na podlagi razložitve teh dogodkov.

Kar se prve prevare tiče, avtor opisuje na straneh 13. in 148 sledeč potek dogodkov:

1. Odhod dr. Korošca konec oktobra z Dunaja.

2. Srbija prizna s Pašičevo noto z dne 8. novembra 1918 Narodni svet kot predstavništvo in vlado Države Slovencev, Hrvatov in Srbov (SHS) v bivši avstrijski monarhiji; kopije te note so dane vladam Anglije, Francije, Italije in Združenih držav z namenom, da se „doseže učinkovito priznanje Narodnega sveta kot posebne zavezniške države poleg kraljevine Srbije“.

3. 9. novembra sta dr. Korošec in Pašić sklenila ženevski dogovor.

4. Nekaj časa kasneje (datum ni označen — moja opomba), srbska vlada pade zaradi nesoglasja glede nekih določil ženevskega dogovora, toda vlada, ki ji sledi, „ni več priznala“ tega dogovora (moje podčrtanje); in

5. ta enostranska „odpoved“ ženevskega dogovora povzroči, da odposlanstvo Narodnega sveta, v odsotnosti dr. Korošca, v naglici odpotuje v Beograd na nepogodbno zedinjenje države SHS s kraljevino Srbijo.

ad 1. Na strani 148 avtor piše, da „je dr. Korošec konec oktobra 1918, naravnost z

Dunaja (torej verjetno brez neposrednega sestanka z Narodnim svetom v Zagrebu — moja opomba) odpotoval v Švico, od tam pa še v Francijo, da bi dosegel zavezniško priznanje SHS“ (moje podčrtanje). Ker se od časa do časa sliši (in piše), da je dr. Korošec potoval v Ženevo brez pooblaščenja Narodnega sveta, daje ta citat tej govorici nekaj verjetnosti. Toda veliko bolj začudljivo je dejstvo, da avtor ni vključil kot vsaj enako pomemben razlog za to potovanje pogajanja s Pašičem glede zedinjenja dveh ali treh držav. Tako dobimo vtis, da pogovori s Pašičem glede zedinjenja sploh niso bili predvideni in da je zato prišlo do ženevskega dogovora v veliki naglici. Presenetljivo je tudi dejstvo, da je dr. Korošec zastopal Narodni svet sam dočim je na Pašičevi strani bilo prisotnih več članov srbskega parlamenta.

ad 2. Kar se Pašičeve note tiče, je jasno, da je imela ta le en sam namen, in to je, pomagati dr. Korošču v njegovih naporih, da zavezniški priznajo SHS in ji s tem zagotovijo prisotnost pri mirovni konferenci. Iz vsega tega sledi, da je dr. Korošec smatral prisotnost pri mirovni konferenci kot najvažnejši cilj in za doseg le-tega je potreboval Pašičevo noto. Toda vključ temu, da SHS ni bila priznana od zaveznikov, nas avtor obvesti na strani 159, da je dr. Ehrlich prisostvoval mirovni konferenci v Parizu „kot član slovenske delegacije“. In če se motim, je tudi dr. Matija Slavič bil član slovenske delegacije pri mirovni konferenci v Rapallu (12. novembra 1920).

ad 3. Kar se ženevskega dogovora tiče, nam avtor pové samo, da je predvidel „enakopravno združitev dveh oz. treh držav“ in da so „bila sestavljena prehodna ministrstva države SHS in kraljevine Srbije, v kateri je vsaka imela šest zastopnikov“.

ad 4. Avtorjevo opisovanje enostranske odpovedi ženevskega dogovora s strani Srbije je dokaj nejasno, kaj se je pa zgodilo s Pašičevo noto, sploh ni omenjeno. V zvezi z enostransko odpovedjo avtor piše, da je srbska vlada na otoku Krfu odstopila kot „protest proti nekim določilom besedila ženevskega dogovora“ in da „nova Pašičeva vlada ženevskega sporazuma ni več priznavala“ (podčrtanje je moje). Besedi „ni več priznavala“ dasta bralcu napačen vtis, ker predpostavljata, da je srbska vlada ta dogovor že neke preje priznala, toda kasneje zanikala. Kot nam avtor sam opiše te dogodke, to pač ni bilo tako.

V zvezi s tem se je treba tudi vprašati, ali je morda obstajala postopna (procedurna) zahteva, da vlada Srbije ratificira ženevski dogovor kot pogoj, da le-ta postane zakonsko veljavna pogodba? Taka zahteva je splošno priznan postopek (v demokratskih državah sta ta pravica in odgovornost navadno dani parlamentu), in če ta pogoj ni bil zadoščen, tu ne more biti govora o prevari. Kar se ženevskega dogovora tiče, izgleda torej, da je tedanja srbska vlada raje odstopila, kot pa da bi potrdila ta dogovor in da je sledeča (bolj radikalna?) vlada ta dogovor enostavno zavrgla. Koliko naj bi se Pašić trudil, da prepreči odstop tedanje vlade ali da prepriča novo vlado, da sprejme ta dogovor, ni rečeno. Tudi vprašanje, ali je Pašić zavestno vodil dr. Korošca na led ali pa da je Pašić podpisal ženevski dogovor v dobri veri, ne more biti rešeno na podlagi avtorjevega opisa tega dogodka.

ad 5. Končno avtor predstavlja to enostransko nepriiznanje ženevskega dogovora kot neposreden razlog za naglo potovanje delegacije Narodnega sveta v Beograd „na

nepogodbno zedinjenje države SHS s kraljevino Srbijo“. Avtor nam za ta opis dogodkov ne da nikake razlage ali dokazov, prav nasprotno, ko išče odgovor, zakaj je prišlo do tega usodnega potovanja, na strani 149 meni, da „ali dr. Izidor Cankar in dr. Janko Brejc nista imela navodila, da glede zedinjenja vztrajata pri politični osnovi ženevskega pakta za enakopravno pogodbeno združitev dveh oz. treh samostojnih držav — države SHS s kraljevino Srbijo in Črno goro — ali pa očitna nevarnost, da Italijani zasedejo tudi Ljubljano“. Avtorjevo pomišljanje glede navodil dr. Cankarju in dr. Brejcu dajejo tudi povod, da se vprašamo: zakaj ni govora o enakih splošnih navodilih predsednika Narodnega sveta VSEM članom, da vztrajajo pri politični osnovi ženevskega dogovora, ampak samo o navodilih le dvema članoma, edinita pripadnikoma SLS? Kaj to ne kaže, da je v Narodnem svetu — vsaj kar se te točke tiče — vladala globoka nesloga in da je ta nesloga dejansko omogočila nepogodbno zedinjenje, ne pa srbska prevara.

Kar se druge prevare tiče, namreč nepriiznanje, da mora ustava biti sprejeta „vsaj z dvotretjinsko večino“, pogledimo najprej, kaj nam avtor nudi kot dokaz, da je tak dogovor stvarno obstajal in potem, kdo naj bi ga prelomil.

Na str. 45 beremo sledeče: „Kmalu je sledila druga prevara. V odsotnosti svojega predsednika dr. Korošca je dal Narodni svet (Vijeće) SHS v Zagrebu svojemu odposlanstvu, ki je odšlo na zedinjenje v Beograd, le skromno navodilo, da mora bodoča ustava zedinjene države SHS biti sprejeta vsaj z dvotretjinsko večino kot je bilo dogovorjeno že 20. julija 1917 v Krfskem paktu (podčrtal jaz) med srbsko vlado in dr. A. Trumbićem kot predsednikom tedanjega Jugoslovanskega odbora (v Londonu - m. op.). A zedinjenje 1. decembra 1918 se je izvršilo celo brez tega pogoja.“

Toda od avtorja citirani vir (str. 45), v tem slučaju Kranjčeva knjiga *Kako...*, piše na str. 99, da je bilo v Krfskem besedilu določeno, da se „ustava mora sprejeti... od številno kvalificirane večine“ (moje podčrtanje). Nato pa avtor citira še str. 137 istega vira, kjer Silvo Kranjc piše „...navodila Narodnega sveta SHS pa govore o 'dvotretjinski večini'“ (moje podčrtanje). Tu se vsiljuje vprašanje, kako je mogoče, da avtor vpričo lastnega vira vztraja, da je dvotretjinska večina bila dogovorjena na Krfu? Iz tega sledi, da tudi tu ne more biti govora o prevari s strani srbske vlade.

Na podlagi teh citatov iz Kranjčeve knjige je mogoče priti do samo enega zaključka, in to je, da Krfski dogovor, ki je predvideval „kvalificirano večino“, z drugimi besedami enostavno večino priznanih glasov, baje ni bil všeč delu (?) Narodnega sveta, ki kot že vemo ni bil prisoten pri Krfskih pogajanjih, kjer je ta dogovor bil sklenjen, in da je le-ta zato ex post facto zahteval dvotretjinsko večino.

Težko si je zamisliti, iz katerega razloga je avtor, ki upravičeno posveča toliko pažnje tem usodnim dogodkom, ni smatral za potrebno, da vključi v svojo knjigo ne le nekatera, ampak vsa dejstva, vse datume in vse dokumente, ki so vklesali v kamen te kritične dogodke in s tem zapečatili za več kot dvajset let usodo Slovenije in Jugoslavije. To postane še bolj nerazumljivo, če pomislimo, da je avtor živel v Washingtonu, torej v istem mestu, kjer se nahaja svetovno znana Library of Congress. Brez poznanja takih dejstev, datumov in dokumentov in njihove kritične analize, sta tako avtor kot čitatelj na žalost ali namenoma prepuščena nejasnosti, ugibanju in okoliščinam, ki dovolijo nekaj zelo nevarnega — da se verjame ono, kar se želi. In prav v tem leži glavna nezadostnost te knjige.

(Nadaljevanje prihodnjič)

NOVICE S KOROŠKE

PECA: Za zimo 1994 bi lahko pričel delovati meddržavni smučarski center kot zimski športni center. To bi se uresničilo, če bi dežela Koroška privatizirala žičnico na Peco in če iz občine Ravne pravočasno pride dovoljenje za gradnjo žičnice na slovensko stran. Pogoj za privatizacijo Pece je gradnja hotelske kapacitete. Trije Avstrijci in en Nemec so pripravili sezidati hotel in igrišče za golf. Trenutno gradi dežela Koroška gondolo na Peco. Stara sedežnica bo prestavljena višje in bo tako povezala Koroško in Slovenijo. Dokazano je, da je na zapadnem pobočju Pece 1/4 več snega kot na do sedaj znanem pobočju, tudi več padavin — to se pravi, da je na slovenski strani več snega. Za smučišča je na slovenski strani 100 ha. površine, od tega pripada 20 ha. občini Ravne, ostalo pa kmetom, ki so prav tako kot občina podpisali predpogodbo. Mešana družba na Ravni pripravlja gradnjo naprave na slovenski strani. Privoljenje morata podpisati koroška deželna vlada in slovenska vlada. Treba je rešiti vprašanja, ali bo novo smučišče dobilo status brezcarinske cone. itn. Iz Slovenije-Črne ni direktnega dohoda — načrtovan je za drugo fazo.

MLADA PODJUNA: Že 12 let navdušuje zbor mladih iz okolice Pliberka. Nastal je l. 1981, vaje so enkrat na teden, pred nastopi trikrat na teden, vadijo izključno pesmi, ki se pojejo na raznih nasto-

pih. Nastopajo v Žvabeku, Pliberku in na Suhi. L. 1993 so organizirali svoj koncert.

VOZAČI: V zadnjih letih je bilo na Slovenski gimnaziji kot tudi na Dvojezični trgovski akademiji opaženo, da se polovico dijakov vozi vsak dan domov; tako zgubljajo važno vlogo dijaški dom.

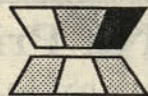
TISCHLERJEVA NAGRADA: XV. Tischlerjeva nagrada je namenjena za slovensko zadružništvo na Koroškem. Tako sta sklenili NSKS in KKZ. Einspillerjevo nagrado bosta NSKS in KKZ izročili prof. Filipu Rauscherju, deželnemu tajniku ustanove „Katolisches Bildungswerk“.

KURJAVA NA LESNE SEKANCE: Kot prva občina Velikovec-Železna Kapla centralno oskrbuje 60 poslopij s toploto. Centrala je na žagi grofa Thurna, od koder so od maja do oktobra 1993 položili 6,2 km cevi do posameznih poslopij. To je prvi del, po izgradnji drugega dela se bo centralnemu ogrevanju priključilo še nadaljnjih 31 poslopij, kapaciteta pa bo tako velika, da se bo lahko priključilo še več. Po zaprtju tovarne celuloze Obir je nova ogrevalna centrala postala pomemben odjemalec lesa domačih kmetov; s tem zagotavlja 30 delovnih mest na žagi.

PLIBERK-GRABLJE: Mejni prehod Grablje bo povečan. Občina Pliberk je dovolila namembno zemljišče, ki ga bodo potrebovali za povečanje carinarne, ki bi ustrezala predpisom Evropske skupnosti.

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

LJUBLJANA — Skupina Pop design se predstavlja svetu. Plošča Sanje (Dreams) je izšla v Španiji in Hong Kongu, kmalu pa jo bodo predstavili tudi na nemško govorečem območju Evrope.

LJUBLJANA — Oddelek za muzikologijo Filozofske fakultete v Ljubljani je izdala devetindvajseti Muzikološki zvezek. V njem je poleg raznih strokovnih študij Bibliografija o Mariju Kogoj, v kateri sta Borut Loparnik in Zoran Krstulović zbrala 519 enot in precej dopolnila že obstoječ katalog skladateljevih del.

ZREČE — Podjetje Union je začelo poskusno izdelovati nove samovozne rolke Roll Run, ki jih je izumil dr. Boris Sobočan. Rolke so že lani patentirali v ZDA in jih mislijo skoraj vse (izdelovali naj bi jih kakih deset tisoč na mesec) prodati v inozemstvo. Rolke (skate) imajo to posebno, da se rolkar med vožnjo pozibava in pritiska na vzmet pod desko, s čimer bo pogonjal vozilo. Odvisno od frekvence in moči pozibavanja deske bi lahko dosegli povprečno hitrost 12 km na uro.

PORTOROŽ — Splošna plovba je leta 1975 najela kredit za nakup petih ladij, letos pa morajo nadaljevati z odplačevanjem. Problem je valuta: kredit je bil najet v japonskih jeni, njih vrednost pa je v teh letih v primerjavi z ameriškim dolarjem narasla trikratno. Za ladje so dobili 68 milijonov dolarjev; doslej so vrnili že 120 milijonov, a so še dolžni vsaj 160 milijonov dolarjev. Ker za te dolgove ni denarja, bi lahko to povzročilo stečaj Splošne banke Koper, pri kateri je Splošna plovba najela kredit.

LJUBLJANA — Sestri Tatjana in Nataša Lipovšek sta se rodili v Londonu, vendar sta prva glasbena znanja dobili v Ljubljani, nakar sta se izpopolnjevali v tujini. Kljub svoji mladosti sta vstopili že v visoki svet glasbe in muzicirata po svetu, večinoma vsaka zase. Tatjana igra violino, Nataša klavir. V Slovenski filharmoniji pa sta nastopili skupaj. V prvem delu sta izvajali skupno dela Beethovna in Leclaira, v drugem pa sta nastopili kot solistki.

ZAGREB, Hrvaška — Po novi zakonodaji bodo počitniške hiše plačevale precej manj davkov. V Istri, kjer je veliko počitniških hiš v rokah slovenskih državljanov, ne bo obvezno plačevati taks zanje, ampak le davek, ki ne sme biti večji od 3 DEM za kvadraten kilometer, zaračunan na površino zemljišča (in ne stanovanja). Lani je bilo zaradi teh davkov veliko hude krvi med slovenskimi lastniki in slovenskimi podjetji, ki imajo počitniške domove na Hrvaškem. Zdaj so pa hudi Hrvatje, ki pravijo, da bi morali severni sosede pokazati več razumevanja do njih...

LJUBLJANA — Štiri nove znamke je izdala slovenska pošta. Na njih so upodobljeni motivi iz del Josipa Jurčiča, Simona Gregorčiča, p. Stanislava Škrabca in Jerneja Kopitarja. Oblikovali so jih v skupini Novi kolektivizem, tiskali so jih pa pri Delu. (Op.: p. Stanislav Škrabec je največji jezikoslovec in slovenist iz prejšnjega stoletja. V samostanu na Kostanjevici pri Novi Gorici je deloval 42 let, svoje jezikovne obravnave in spise pa je objavljajal na platnicah mesečnika Cvetje iz vrtov sv. Frančiška, ki ga je urejal celih 36 let. Njegova najbolj znana razprava, ki mu je dala sloves tudi po svetu, je o glasu in naglasu slovenskega jezika. Letos praznujemo 150-letnica njegova rojstva.)

PARIZ, Francija — V Cité Internationale des Arts sta pripravila razstavo svojih del slovenska kiparja Boris Prokofjev in Anton Berman. Njuna dela si je ogledalo veliko število ljudi in vzbudilo tako zanimanje, da sta bila povabljeni k izvedbi večje skulpture v Versaillesu. Nemalo zanimanje pa

vzbuja tudi priimek Prokofjev. In res: Borisov ded je bil brat očeta ruskega skladatelja Sergeja Prokofjeva.

KOPER — Istrabenz in hrvaška INA sta podpisala dolgoročno pogodbo o sodelovanju. Inina rafinerija na Reki bo letos predelala 500 tisoč ton nafte za potrebe slovenskega partnerja, katerih derivate bodo prodajali tako na slovenskem kot hrvaškem trgu. Obe podjetji enakopravno sodelujeta tudi pri nakupih surove nafte.

LJUBLJANA — Po novi konvenciji slovenskih bank bodo te poslovale med osmo ali deveto in šetnajsto ali osemnajsto uro. Vmes bodo zaprte lahko do tri ure med 11.30. in 14.30. uro. V turističnih krajih je urnik bolj prost, vendar se ne sme zavleči čez 22. uro. Vzrok zmanjšanju uradnih ur naj bi bil porast brezgotovinskega plačevanja. Banke prigovarjajo in svetujejo uporabo kreditnih kartic in plačevanje položnic preko bankomatov. Ljubljanska banka d.d. je že uvedla novi poslovni čas, ostale sopolisnice konvencije pa ga morajo vsaj do konca septembra.

LJUBLJANA — Že pred drugo svetovno vojno je arh. Jože Plečnik zrisal Mesarški most, ki naj bi povezoval Vodnikov trg in Petkovškovo nabrežje. Njegova dolžina je 30 metrov, širina pa 19 m. Zdaj so mestne oblasti razpisale prijavo za izdelavo projektne dokumentacije. Odločiti se morajo med tremi prijavniki, izbrani pa jo mora predložiti do začetka maja. Takrat bodo razpisali prijavo za izvajalca gradbenih del. Most naj bi bil dograjen v prihodnjem letu. Na njem in pod njim bodo tudi pokriti prostori za tržnice in skladišča. Most bo predvidoma stal 400 milijonov tolarjev.

VRHNIKA — Pet novih razglednic o Vrhnikih in njeni okolici je izdalo tamkajšnje Turistično društvo. Pred časom so razpisali natečaj za barvne posnetke, ki bi bili primerni za uporabo na razglednicah, propekkih in plakatih. Amaterski fotografi so poslali čez osemdeset fotografij; v ožji izbor jih je prišlo 22. Prvo nagrado so podelili posnetku vasi Bevke, drugo Stare ceste na Vrhnikih in tretjo kapnikov v Vrhniški jami.

NOVICE S PRIMORSKE

SLOVENSKA SKUPNOST je na prvi seji svojega tržaškega pokrajinskega sveta (izvoljen je bil na pokrajinskem kongresu v Bazovici) med drugim izbrala vodstvo sveta. Za predsednika je bil izvoljen dr. Jože Škerk, za podpredsednika Josip Pečenko, za tajnika Aldo Štefanič. Kot pokrajinski tajnik pa je bil potrjen Martin Breclj.

STEZICE je naslov zadnji knjigi Rafka Dolharja, ki jo je za avtorjevo 60-letnico izdala založba Mladika. V knjigi so črtice s spominsko, gorsko in kraško tematiko; krasijo jo tudi fotografije, ki jih je posnel Dolhar sam.

Mogoče bi vas zanimalo vedeti, da...

— da je nekdanji Hitlerjev „volčji brlog“ — njegov glavni stan — v Rastenburgu v gozdovih nekdanje vzhodne Pruske, ki je danes pod Poljsko, postal obiskan turistični kraj...

— da je bilo v Sloveniji leta 1948 slovenskega prebivalstva 97 odstotkov, leta 1991 pa le 87 odstotkov...

— da je bilo doslej vrnjenih slovenskih Cerkev le 2,3 odstotka vseh odvzetih gozdov, ljubljanski škofiji pa nič...

Osebne novice

Rojstvo: V družini Lučke Trpin in Claudija Velázqueza v Miramaru se je rodil sin Tomaž. Čestitamo!

Krst: Dne 6. marca 1994 je bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Marija Milena Ravnik, hčerka dr. Matjaža in He-

lene roj. Oblak. Botrovala sta Alenka Ravnik in Toni Oblak. Krstil jo je dr. Alojzij Starc. Naše čestitke!

Poroka: Dne 5. marca sta se poročila v cerkvi Sv. Rafaela v Buenos Airesu, Gabrijel Kjuder ter Adrijana Mehle. Za priče so bili nevestini in ženinovi starši: Franc in Glorija roj. Kuhar ter Jože in Dorita roj. Bratina. Poročni obred je opravil Franc Šenk. - Čestitamo!

Seminar za učitelje v Sloveniji

Štajerska — dežela gradov in vina

V velikem pričakovanju smo se odpeljali iz Ljubljane, natrpan program nas je čakal ta dan: Šempeter, antično rimsko pokopališče, je najlepši arheološki spomenik v Sloveniji. Občudovali smo grobnico Priscianov in reliefe na drugih grobnicah. Škoda, da so bile zakrite proti mrazu, prav tako kot Robov vodnjak v Ljubljani. Tu se nam je pridružil dr. Cvirn, ki nas je vseskozi spremljal ta dan.

Celje — stara rimska Celeia. Včasih se je mesto celo imenovalo Troia Secunda. Svoj višek je doseglo v 14. in 15. stoletju v času grofov Celjanov. Njihov grad so samo še razvaline, ki pričajo nekdanjo slavo in čakajo na obnovo. Najlepša renesančna zgradba mesta pa je grad, v katerem je sedaj muzej.

Naš obisk je veljal prvo celjski gimnaziji. Sprejel nas je ravnatelj Zupančič in ko smo se posedle okoli mize v zbornici, so prikorakale dijakinje, brundajoč napev. Razpostavile so se po odrih in nam dinamično zapele nekaj pesmi. Sledil je kratek pogovor o našem delu z ravnateljem in profesorji. Počutila sem se odlično, saj je na tej gimnaziji učil moj stric prof. France Jesenovec.

Na gradu-muzeju v viteški dvorani s poslikanim stropom, kateri sodi v vrh renesančnega slikarstva na Slovenskem, nas je pričakovala ga. kustodinja. Pod njenim večjim vodstvom smo si ogledali grad in muzejsko razstavo.

Nato smo imeli kosilo v hotelu Evropa. Pridružil se nam je profesor in poslanec Šepetavc.

Celje ima tudi priljubljeno opatijo in zelo priljubljenega opata. Sprejel nas je in takoj se je razvil pogovor.

Ko hodiš pa slovenski zemlji, in naj bo ta še tako cvetoča, se naša pot spremeni v romanje na naše grobove; to pot so Teharje. Taborišče groze in umiranja. Pokrito z odpadki bližnjih tovarn in visoki jez, ki obdaja jezero kemičnih odpadkov, ne dopusti več pogleda na cerkev Sv. Ane. Prižgali smo lučke-svečke za pobite očete in brate, pa tudi za žene in otroke.

Očenaš — za pobite...

Zdrava Marija — h kateri so molili, ko so poslušali Sv. Ane hčerkove. Slava Očetu — Zgodi se Tvoja, ne moja volja.

Za konec pesem Oče, mati...

Župnik Rozman nas je nato povabil v župnišče. Razgibano življenje nam je dalo priliko, da smo spoznali cerkveni pevski zbor, ki nam je zapel nekaj pesmi. Pesem družji in tudi mi smo se jim pridružili. Pridna gospodinja pa nam je neprestano nosila na mizo...

Pozni smo bili in še ga. Olga Maček nas ni preveč priganjala. Prenočili smo v Mariboru.

Maribor, drugo največje mesto v Sloveniji. Na hribu Piramida je bila utrdba in pod njo se je organsko razvilo mesto ob reki Dravi, ki je dobilo mestne pravice leta

1254. Mestno obzidje se je ohranilo le še na nekaterih krajih. Ob starih zgradbah rastejo nove moderne stavbe.

Na Magistratu nas je pozdravil g. Arh v odsotnosti ge. županje ter se z nami spustil v pogovor. Zanimal se je za naše delo in nam govoril o šolstvu v mariborski občini. Vodstvo naše skupine je nato prevzel ravnatelj univerzitetne knjižnice in nas popeljal po mestu: škofijski sedež, župnišče, gledališče (katerega na novo oblikujejo), kristalna dvorana in knjižnica.

Knjižnica je velika stavba in življenje v njej je živahno: prihajajo in odhajajo študentje; opremljena je z vso sodobno in računalniško tehniko. Tudi nekaj naših knjig smo zasledile v njej.

Pozornost dneva je bil spomenik Antona Martina Slomška, očeta slovenskih šol, dalekovidnega moža v prid narodu. Brez dvoma sta njegov prenos lavantinske škofije v Maribor in njegova pobuda šolstva izoblikovala našo zgodovino. Dobrodošli v Slomškovi stolnici! se glasi naslov na informacijskem listu. Ko je škof Slomšek leta 1859 prenesel župnijo v Maribor, je župnijska cerkev Sv. Janeza Krstnika postala škofova cerkev — stolnica. Rev. Lipovšek je nam v čast zvonil z vsemi zvonovi.

Ob Dravi je bilo včasih pristanišče, obrobjeno z najstarejšo arhitekturo. Ta četrť se je imenovala Lent. Ohranjena sta še sinagoga iz 15. stoletja in mestno obzidje iz prvih let. Vodni stolp je sedaj vinoteka in mi smo bili povabljeni na pokušanje treh dobrih vin s prigrizkom sira in kruha. Bližu pa raste najstarejša trta na svetu, ki ima 400 let.

Ptuj — Poetovia. Mesto, ki nas takoj spominja na Marijin plašč, pod katerim iščejo pribežališče vsi ljudje, od kraljev do beračev. Ima status mesta muzeja. Leta 977 je dobil mestne pravice. Njegove zgradbe pričajo o preteklosti. Grad in muzej nam govorita o tem.

Ura kosila. In pri Ribiču in ob Dravi so nam postregli, seveda, z ribami.

Ni mogel manjkati še obisk v pravo vinsko klet. Velikanski s podobami okrašeni sodi pričajo o zmogljivosti štajerskih vinogradov. Za spomin še steklenico vina.

Marijin plašč nas je vabil in poromali smo v njeno svetišče. Relief Marije Zaščitnice na Ptujski gori sodi v najpopolnejše poznogotske stvaritve v Sloveniji. Izklesan je bil po dograditvi cerkve okoli l. 1410 in še vedno kraljuje nad glavnim oltarjem in nad slovenskim narodom. Pater Jože nam je maševal.

Večerjali smo v Strnišču, danes in mogoče jutri ne več Kidričevem. Presenečenje dneva pa so bili kurenti. Ostanek poganskih navad ob pustu, pa so pestrost naše narodne kulture. Preganja zle duhove in prinaša pomlad... tudi figurativno.

Jožejka Žakelj

MALI OGLASI

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrliske vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

Gumbi in gumbnice - Mirko Vasle, Pje. Allende 386; Ramos Mejia; tel. 657-3288

Proyectos de Informática S.A. - Avditorija pri kompjuterjih, programe 3419/91 D.G.I. - Franci Sturm - Emilio Mitre 435 - 13. nadstr. „D“ - Capital - Tel.: 433-1713

NEVESTE - 15 LET: Izdelava šopkov in naglavkov iz svežih cvetov. Gabrijela Marolt - Tel. 664-1656.

PSIHOANALIZA

Psihoanalitični konzultorij; lic. psih. Marko Mustar; Santa Fé 3228, 3° „M“ — Capital — Tel.: 83-7347 in 826-5005.

ELEKTRONIKA

Električni material za industrijo in dom. Elektro Ader - Franci Jarc. Av. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947 / 762-1947

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implante oseo integrados; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martin - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Alas Tour Vam nudi po ugodnih cenah potovanja po Argentini, svetu in v domovino, tudi skupinska. Na uslugo Vam je Juan Kočar. Rivadavia 5283 - Loc. 34 - Tel.: 903-4006.

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni Marjeta Senk - Tel.: 762-2840.

LEGAJO N° 3545-82

Počitnice, izleti in potovanja v domovino informacije, hotelske namestitve, avtobusni prevozi, posredovanje vizumov in menjalnice. H. Yrigoyen 2742 - San Justo - Tel.: 441-1264/1265

ARHITEKTI

Arh. Aleksander Jure Mihelič - Načrti in vodstvo novih zidanj in prenovitve v Buenos Airesu, Miramaru in okolici. Tel.: 631-9600 in 0291-22977.

ADVOKATI

dr. Katica Cukjati — odvetnica - ponedeljek, sreda, petek od 18. do 20. ure - Boulogne Sur Mer 362, La Tablada, Tel.: 652-5638

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure. - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel.: 382-1148

dr. Vital Ašič — odvetnik - ponedeljek, sreda, petek od 18 do 20 - Don Bosco 165 - San Isidro - Tel.: 743-5985.

dr. Franc Knaps — odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: 476-4435; tel. in faks 46-7991.

SANITARNE NAPRAVE

Sanitarne in plinske naprave — privatne - trgovske - industrijske - odobritev načrtov — Andrej Marolt - Avellaneda 216 - San Miguel - Tel.: 664-1656.

ZA DOM

REDECORA - Celotna oprema stanovanj: blago za naslanjače, odeje, zavese, tapete, preproge - Bolivar 224 - Ramos Mejia - Tel.: 654-0352.

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón.

Garden Pools — konstrukcije bazenov - filtri - avtomatično zalivanje - Andrej Marolt - Pte. Illia (Ruta 8) N° 3113 - (1663) San Miguel - Tel.: 664-1656.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejia - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejia - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Urađuje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandezias - Urađuje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (g. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Urađuje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Urađuje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

Cena največ štirih vrstic \$ 4- za enkratno objavo, za vsak mesec — 4 številke — \$ 12.-

**PORAVNATJE
NAROČNINO!**

Na Pristavi

bo v nedeljo, 20. marca,
po sveti maši ob 10.30 uri

pogovor o 1. učiteljskem seminarju v Sloveniji.

NA CVETNO NEDELJO, 27. marca 1994
vabljeni na prijateljsko srečanje v

ROŽMANOV DOM

- Ob 11.30 blagoslov oljk in butaric
- Sveta maša
- Skupno kosilo (pribor prinesite s seboj)

Prisrčno vabljeni vsi rojaki!

Še je čas, da se pridružite številnim rojakom, ki bodo za veliko noč razveselili svojce v domovini. Tudi vi jim lahko pošljete originalne fotografije slovenskih pisanic, žegna in argentinskih motivov. Naročite si jih v Slovenski hiši, slovenskih Domovih in v SLOGI.

Marjan Šušteršič

665-6928

TEČAJ SLOVENŠČINE ZA ŠPANSKO GOVOREČE OTROKE

Pouk vsako soboto
od 9.30 do 12.30
v Slovenski hiši.

Začetek: 12. marca.

Vsiljivi gost

Poslanec državne dume Ruske konfederacije in vodja Liberalno-demokratske stranke Rusije Vladimir Žirinovski je v nedeljo, 6. marca zvečer pripotoval z redno linijo Adria Airways v Ljubljano. Vstop v državo mu ni bil dovoljen glede na incident, ki ga je povzročil med svojim prvim obiskom v Sloveniji dne 27. januarja 1994 na Bledu, so sporočili iz slovenskega ministertva za zunanje zadeve.

Takrat je bilo Vladimiru Žirinovskemu svetovano, naj čimprej zapusti ozemlje Re-

publike Slovenije. V skladu s prepovedjo vstopa v RS je Vladimir Žirinovski 7. marca odpotoval z rednim letalom Aeroflota nazaj v Moskvo.

Argentinska Republika duhov

Andrej Rot, glavni urednik Radia Slovenija, v teh dneh znan predvsem kot eden izmed avtorjev zelo odmevne TV dokumentarne nadaljevanke Pričevanja o zvestobi — Slovenci v Argentini, končuje knjigo o Slovenski kulturni akciji, kulturni organizaciji argentinskih Slovencev. Pod naslovom Republika duhov naj bi izšla spomladi pri ljubljanskih DZS, predstavila pa bo njeno dosedanje delovanje — 20. januarja bo minilo štirideset let od njene ustanovitve — in portretirala njene najvidnejše predstavnike.

Republika - Primorski dnevnik,
(18.1.)

Iz življenja v Argentini

(Nad. z 2. str.)

nekateri zapleti kot afera okoli pokojninskega zdravstvenega zavoda (PAMI), katerega korupcija je znova pokazala, da ni vse zlato, kar se sveti. Radikali obupavajo, saj je polovica stranke izpregla in ob strani gleda na volitve. Alfonsín je sam izrazil pesimizem nad izidom, pa zatrdil, da ne bo odstopil, čeprav stranka prejme manj glasov kot pri oktobrskih volitvah.

Zmerna desnica je predstavila svoje liste, na katerih so tako liberalci (Alsogaray je znova kandidat) kot demoprogresisti (Martínez Raymonda) in demokrati ter še nekaj neodvisnih. Največ obetov si delajo socialisti in Velika fronta. Ti bodo lovili in nalovili v kalnem.

**Redni letni občni zbor
društva Slovenska vas**
v nedeljo, 20. marca

Prvi sklic ob 16.

Uro kasneje ob vsakršni udeležbi članov.

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: (54-1) 636-0841
Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:
Tine Debeljak 'ml.
Uredniški odbor:
Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti pa \$ 60; obmejne države Argentine 90 USA dol.; ostale države v obeh Amerikah 100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „ESLOVENIA LIBRE“

Stavljenje in oblikovanje:
MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215

TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 362-7215
(1101) Buenos Aires

OBVESTILA

ČETRTEK, 10. marca:

Seja Upravnega sveta Zedinjene Slovenije ob 19. uri v Slovenski hiši. Ob 20. uri izredna seja razširjenega Medorganizacijskega sveta v Slovenski hiši.

SOBOTA, 12. marca:

Izpiti, vpisovanje in začetek srednješolskega tečaja ob 16. uri. Po maši sestanek profesorjev s starši učencev 1. letnika.

Srečanje visokošolcev na Pristavi ob 17. uri: Obnova SKAD-a in večerja.

NEDELJA, 13. marca:

Začetek osnovnih šol: ob 16. uri v Slovenski hiši sveta maša, nato v dvorani pravljica igra Pepelka.

SREDA, 17. marca:

Sanmartinska Liga žena-mati bo imela sestanek ob 18.30.

PETEK, 18. marca:

Ob 20. uri redna seja Medorganizacijskega sveta v Slovenski hiši.

NEDELJA, 20. marca:

Redni letni občni zbor društva Slovenska vas ob 16 oz. 17.

NEDELJA, 27. marca:

V Rožmanovem domu ob 11.30 sv. maša in kosilo.

Jaz pa bom vedno Tebi pesem pel (Balantič).

Z bolečino v srcu, a z zaupanjem v Božjo previdnost in dobroto sporočamo, da je po 10. dneh kome, potem ko ga je zbil motorist, 1. februarja umrl naš dolgoletni organist in pevovodja gospod

Gabrijel Čamernik

Predragega pokojnika bomo ohranili v hvaležnem spominu, njegovi družini pa izražamo iskreno sožalje

Verski skupnosti v Ramos Mejiji
in pri Svetogorski Kraljici v Devoto

Buenos Aires, Villa Tesei.